

c l u b b l a d

Extra-Extra

Dat zo snel na het verschijnen van het vorige clubblad dit bladje van de band zou verschijnen had niemand verwacht. Jullie kunnen dit clubblad dus eigenlijk ook wel zien als een extra-editie. Alleen deze keer staat dit clubblad geheel in het teken van een vervelend voorval getiteld 'de laatste bushok kraak-axi'. De slachtoffers van deze axi komen ieder zelf met hun eigen verhaal aan het woord en verder worden nog diverse getuigen verhoord. Met veel lof werd Bushok Bob vorige keer welkom geheten binnen de club. Is het daarom niet vreemd dat na het bekend maken van z'n hobby hij op zo'n korte termijn alweer gestopt is met dit tijdverdrijf?

Ik vermoed dat er leden zijn van onze club die aandelen hebben in een abri-poster leverancier.

úw v.v.v.v. - voorzitter.

Maxx

Ongeloof, verbijstering en verdriet

BUSHOK BOB (Bushokje)

Kort maar kratig was je lidmaatschap. Bedankt maatje, we zullen je posters nooit vergeten!.

Redactie V.V.V.V.

Bushok BOB, Master of Suspense.

Een aantal VVVV'er's hebben het meegemaakt; Bushok BOB is niet meer... De meeste leden weten waar ik m'n bijnaam aan te danken heb, het kraken van bushokken' (stelen van posters uit abri's) was zo'n anderhalf jaar lang een van mijn favoriete bezigheden. Op seks na is er toch niks lekkerder dan na een flink aantal genuttigde biertjes een abrietje openen, om daar vervolgens enige poster uit te onvreemden.

Edoch, op zaterdagavond 1 juni jl. werd aan deze gemakkelijke bezigheid een abrupt einde gemaakt. Op deze avond vierden Maurice en zijn huisgenoot Klaas een verjaardagsfeestje, dat gezellig was totdat ondergetekende zich ongevraagd wilde profileren. De vrouwelijke huisgenotes van de eerder genoemde gastheren hadden een grote wens, zij wilden namelijk dolgraag de bushokposter van Gauloises hebben. En BOB zou BOB niet zijn als hij niet aan deze hartstochtelijke smeekbede gehoor zou geven. Dus ging ik op pad. Het eerste het beste hokkie dat ik tegenkwam had zo'n poster. Nu ken ik mijn pappenheimers aardig goed, deze abri was een makkie. Het was zelfs het bushok waar ik van mijn bushokkraakmaagdelijkheid' ontdaan werd, hier had ik ooit mijn eerste postertje verschalkt. En zo geschiedde ook deze keer, zonder enige vorm van weerstand opende het raamwerk zich, nadat ik het er met zachte dwang toe had gemaand. Niet zonder trots kwam ik met de poster de bomvolle woonkamer van M'rice & co. binnen. Verbazing en hilariteit was het gevolg. En ziedaar, BOB had zich geprofileerd. Niemand die nu nog zou vergeten wie Bushok BOB was. En stoer nam ik er nog een Grolschje op. Ik moet toegeven, tot nu toe zal de lezer nog weinig echte 'suspence' hebben waargenomen, maar daar zal het nu volgende relaas snel een einde aan maken.

Na het drinken van enkele pijpjes was de aandacht al snel niet meer op BOB gevestigd, zodat hij besloot daar spoedig verandering in te brengen. De feestneuzen mochten natuurlijk onder geen beding vergeten wie Bushok BOB was. Na onderling overleg besloten Maurice, Marc O. en ik nog enkele posters te gaan halen. We liepen naar het door mij zojuist aan een zijde gekraakte hokje, en na enig morrelen werd ook de andere kant van de abri van de poster ontdaan. De route werd vervolgd naar de bushalte tegenover videotheek Rush. Daar keken de uitbaters van dit pand belangstellend toe hoe wij met vakmanschap het tweede bushok bevrijdde van haar papieren last. De videoberen kwamen zelfs naar buiten om te vragen hoe wij het nou voor elkaar kregen om zo'n halte te kraken. Na het doorspelen van de technische details, die niet bijster snel door het alles-behalve-intelligente gepeupel werden opgenomen, liepen de drie musketiers naar de volgende halte. Deze was gelegen aan de Oosterhamriklaan,

Vervolg op pagina 2.

BUSHOK

In deze editie:

Bushok Bob, M of Suspense	pag. 1
VVVV gebeurtenissen	pag. 4
Het thuisfront	pag. 4
Bushok Bob gaat tobbedansen	pag. 5
Slachtoffer Marc O.	pag. 5
Er waren eens drie	pag. 6
Getuige Maxx	pag. 10
Getuige Fritz	pag. 10

een straat die een park en bebouwde kom van elkaar scheidt. Dit hok was door vandalen aan een kant toegetakeld, de grond lag bezaaid met verpulverd glas, en de poster was foetsie. Maar aan de binnenzijde bevond zich nog een exemplaar dat alras verlost werd uit haar benarde positie. Dat was nummer drie. Op naar de vierde en die was niet ver verwijderd van het vorige hokje. Ook daar werd een poster meegenomen en besloten werd nog een abri te openen, en wel het bouwwerkje tegenover snackbar De Hunze aan de Korreweg. Maar hier ging het mis. Met onze domme hoofd waren een beetje aan het converseren over hoe wij het laatste hokkie zouden aanpakken, en bemerkte wij niet dat een met feloranje stickers beplakte witte VW Golf naderde. Inderdaad, een automobiel van ambtenaren in functie, en dan wel die van het justitiële soort. Toen de auto op gelijke hoogte met ons, was zagen de mannen dat wij in het bezit waren van onrechtmatig verkregen eigendom. Toen wij ook hen zagen begonnen we in blinde paniek te spurten, en naïef genoeg renden we alle drie dezelfde kant op. De politiewagen keerde met gierende banden en jakkerde achter ons aan. Aangezien ik de vorige avond gevoetbald had en daarbij enorme spierpijn in de benen had opgelopen, was deze strijd voor mij een ongelijke. Met een snoekduik a la Bep Bakhuys dook ik in de struiken, alwaar ik proefondervindelijk bewees dat dit type groen nogal ondoordringbaar is. Enkele rode wondjes in mijn gezicht zijn stille getuigen van deze aktie. De agenten waren razendsnel bij de struik en met zaklampen werd deze beschenen. "Halt, politie!!!" schreeuwde er een, en even dacht ik dat ik in een slecht geregisseerde goedkope Nederlandse speelfilm participeerde. Maurice gaf aan dit bevel geen gehoor en rende in een Carl Lewis-verpletterende tijd door het park naar een struik aan de Oosterhamriklaan. Ook Marc O. had zich in de stekende massa verschanst waar ondergetekende zich bevond. Het hart klopte me in de keel, en ik voelde bestiale overlevingsdrang door mijn ad'ren vloeien toen ik me daar op de grond tussen de takken en bladeren bevond. Hoe red ik me uit deze netele situatie? Daar wist oom Agent wel antwoord op. "Kom je d'r zelf uit, of moet ik je er uit halen?" was de retorische vraag die de diender stelde. Na enkele sekonden wikken en wegen besloot ik eieren voor mijn geld te kiezen, en gaf ik me vrijwillig over aan de in een blauw pak gehesen dienstklopper. Als in een Amerikaanse aktie film boeide de agent mij, en voerde hij me af naar de gereedstaande Golf. De tweede agent was op zoek naar Marc O. En Maurice, terwijl ik door een vage omstander met gebroken arm werd bedreigd met een lynchpartij. "Ze moesten je opknopen"; zei de oude bebaarde man, waarop ik antwoordde: "Wees blij dat ik geboeid ben, anders brak ik dat andere armpje van je ook nog." Ja, in zo'n penibele situatie verlaag je je snel tot het toepassen van crimineel taalgebruik. Al rap werd deze hele gebeurtenis een komplette volksoploop, en stond het stoere petjesvolk' elkaar in visserslatijn uit te leggen hoe een en ander gebeurd was. Na enkele minuten werd het aantal arrestanten verdubbeld aangezien de flikken erin geslaagd waren Marc O. in de boeien te slaan. Een beetje aangeslagen nam Marc O. plaats op het krap bemeten achterbankje van de dienstwagen. De zoekaktie naar Maurice werd gestaakt, en de beide politiemannen namen plaats in de wagen. Tijdens deze rit werden we op onze rechten gewezen en werd verteld dat we nu in het gelukkige bezit van een strafblad waren. Ik herinnerde de chaufferende agent er subtiel aan dat hij geen gordel droeg, hetgeen nogal cynisch werd opgevat. Meneer de agent reed met een gang van 100km/h door de bebouwde kom, wat behoorlijk asociaal is voor ambtenaren met een voorbeeldfunctie. Eenmaal aangekomen op het hoofdbureau aan de Rademarkt stopte de wagen en werden wij uitgeladen. Met de boeien om werden wij, als waren we moorddadige nekrofiele verkrachters met pedofiele inslag, afgevoerd naar de kelder alwaar de cellen zich bevinden.

Voordat ik tot de cel werd toegelaten werd ik uitgebreid gefouilleerd, waardoor de agent mijn sleutelbos opmerkte. "Geen messen of andere wapens bij u meneer?" vroeg de man mij plichtmatig. "Nee" antwoordde ik en met de mededeling dat hij verwachtte dat ik die sleutels niet door m'n strot zou douwen, liet de agent mij alleen achter in de cel. Nu zijn jullie lezertjes allemaal razend benieuwd hoe zo'n cel eruit ziet. Ik zou uw trouwe correspondent niet zijn als ik niet een en ander zorgvuldig in mij opgenomen had. Bij een gevangenis denken jullie natuurlijk allemaal aan een zwaar getraliede ruimte met een gepantserde kluisdeur. Maar dat valt enigszins mee. Zo'n cel heeft de afmeting van ongeveer twee bij drie meter, is gemetseld met van die fraaie' betonsteen blokken en heeft een dikke multiplex plaat, dat als bank annex bed dient. In de linkerbovenhoek van dit hok loerde een argwanend cameraatje naar een zielig wegwijnend Bushokje BOBje. Want ik kan je vertellen; zo'n hok is uitermate deprimerend. Je gaat nadenken hoe je in godsnaam er toe gekomen bent om bushokken te kraken. Gebrek aan seks BOB? Verdomme, misschien is dat wel de oorzaak! Een loodzwaar gebrek-aan-seks-trauma' rust op mijn schouders!! Ik ben slachtoffer van het gebrek aan gewillige, vooral niet zeikende, bloedgeile meiden!!! Maar het valt natuurlijk te betwijfelen of zo'n broodnuchtere doodsaaije kit dit excuus slikt. Dus dat verhaal heb ik maar niet afgestoken. Nee, de dienstklopper bepaalde wat er gevraagd en soms bijna geantwoord werd. Dit verhoor, dat gepaard ging met scherp in je ogen schijnende 150 Watts lampen en op de schedel gerichte Walther P-5's, wordt hieronder voor u enigszins beschreven.

Vervolg op pagina 3.

Agent: Ik ga nu een verhoor afnemen, u hoeft niet te antwoorden als u dit niet wilt.

BOB: - -
 Agent: Heeft u een identiteitskaart bij u?
 BOB: ja
 Agent: Wat zijn uw volledige voornamen?
 BOB: Robert Adrianus Ries, Ries schrijf je met R-I-E-S.
 Agent: Wat is uw adres?
 BOB: Ceramstraat 69 B
 Agent: Postcode?
 BOB: 9715 Jolige Meid
 Agent: (niet reagerend op deze subtile grap) Ontvangt u een beurs?
 BOB: ja (domme vraag, aangezien hij m'n collegekaart als ID had)
 Agent: Hoeveel is dat?
 BOB: Waarom wilt u dit weten?
 Agent: Om de hoogte van de boete te bepalen.
 BOB: (slik) eh... f 800,- per maand ongeveer.
 Agent: Wat bedraagt uw studieschuld?
 BOB: ???? eh... nou mwoahh, zo'n vierduizend gulden...
 Agent: U bent schuldig bevonden aan diefstal en inbraak, klopt dat?
 BOB: ja
 Agent: Wilt u de gestolen waar teruggeven aan de rechtmatige eigenaar?
 BOB: Tuurlijk (het waren toch kutposters)
 Agent: Waarom heb je dit gedaan?
 BOB: Ach, weet u, het is een sport he.
 Agent: U heeft zelf posters uit deabri's ontvreemd?
 BOB: Zo is het.
 Agent: Hoe heet die maat van jou die ook aangehouden is?
 BOB: eh..., Marco geloof ik..
 Agent: Weet je waar die woont?
 BOB: Neuh.
 Agent: Hebben jou maten ook bushokken opengebroken?
 BOB: Nee
 Agent: Hoe heet de derde persoon die wij niet hebben kunnen aanhouden?
 BOB: Geen idee.
 Agent: Wilt u dit niet zeggen?
 BOB: Klopt.
 Agent: Waarom niet?
 BOB: Ik ga geen maten naaien.
 Agent: Hij heeft toch ook meegedaan met het hokje kraken, dan kun je z'n naam toch wel geven?
 BOB: Ik ben geen verrader.
 Agent: Ah, een ridder uit de Middeleeuwen!
 BOB: Je zegt het maar.

En zo ging het verhoor nog een tijdje door. Ik geloof dat hij wel drie keer gevraagd heeft of ik Maurice kende, waarop ik telkens ontkennend antwoordde (en toen kraaide de haan drie keer). Nadat ik opnieuw in de cel opgesloten werd, moest de door mij afgelegde verklaring getekend worden. Twintig minuten daarna werd ik vrij gelaten, en zei de agent: "Een prettige tijd nog". "Hetzelfde" antwoordde ik terwijl ik "EIKEL!!!" dacht. Toen ik buiten was zag ik de inmiddels ook vrijgelaten Marco O. zitten. Al lopend naar de Ceramstraat 73a (smachtend naar een biertje) wisselden we onze ervaringen uit. Eenmaal aangekomen was een hero—sch ontvangst ons deel. Als verloren zonen werden we binnengehaald en getrakteerd op een Grolsch Malt (bedankt Ruchamah) omdat de rest van het bier tijdens onze hechtenis reeds gekonsumeerd was. Aangezien dit helemaal niet te zuipen is, heb ik mijn eigen gele doosje (nee, geen vriendin) maar opgehaald. En zo werd de avond vrolijk voortgezet en tegen een uur of zes afgesloten. Helaas lieve VVVV'er's en andere lezertjes, Bushok BOB stopt ermee. Het tijdperk van openzwaaiende abri-deuren is passé. Na een fraaie reeks van meer dan honderd ongeslagen bushokkraakjes wordt het nu tijd een punt achter deze carri...re te zetten, en te denken aan een komende carri...re van meer serieuze aard. Want ook Bushok BOB zal zich eens nuttig moeten maken voor de maatschappij...

Uw korrespondent in deze, Bushok BOB

P.S. Bushok is nog steeds een door mij geapprecieerde bijnaam die gewoon genoemd kan blijven worden. Zeg maar een ode aan een bushokkraakheld' in ruste.

VVVI gebeurtenissen

Dag mense, hier uw wekelijkse rubriek in dit maandblad van de voorzitter in deze (van de VVVI dus) Halve-Liter. Zoals u, als lezer zijnde in de vorige editie van de VVVV vast al heeft opgemerkt, is er een nieuwe zustervereniging in het leven geholpen namelijk de VVVI. Dit staat voor Vereniging Van Voute Ie-meelers. Het bleek dat er in de praktijk van ons dagelijks bestaan veel gebruikt wordt van ie-meel, ja ook bij de VVVV-ers.

Er werden dagelijks berichten naar elkaar over de internet-band gedrukt. In eerste instantie waren de pioniers op dit gebied Fritz en Dove. Toen echter ik, de voorzitter in deze, ook op de internet-band aanwezig was, werden het aantal meeltjes per dag al snel verdubbeld. En toen was het hek van de dam, meneer Gert, meneer Marc O. en Kamphuis hadden ook de beschikking over een ie-meel busje. Er moest naar een andere oplossing gezocht worden. Dit werd in een vorm gegoten door meneer Fritz die gewoon zijn meeltje naar iedereen stuurde. Ik, als automatiseerder, dacht, dit moet te automatiseren zijn. En ja, dit bleek mogelijk. Als beheerder van de mailserver bij de PTT-Telecom heb ik nog een ie-meel adres, namelijk het account waarmee ik gewoon het beheer uitvoer op de server. Dit busje kon natuurlijk gebruikt worden voor een gezamenlijk account waar vanuit de mail automatisch naar de VVVI-ers wordt gestuurd. En zo geschiedde het. De vereniging bestond. Een nieuw leven was geboren. De gezamenlijke VVVI-bus is nu Jaap@PTT-Telecom.nl.

Er zijn nu echter mensen aan een andere kant van de wereld die denken dat zij ook gebruik kunnen maken van de VVVI-bus. Stop, hou op met meelen, later we het gezellig houden. We krijgen meeltjes over Pamela Andersson (of Lee, of zo) screen-savers of zomaar een domme lul die wil praten met ons, en dank ook nog in het buitenlands. Er wordt op het moment gezocht naar een technische oplossing om enige onzinne, niet behorende in de VVVI-bus, meeltjes niet te ontvangen.

Hier zal door de voorzitter in deze aan gewerkt worden.

In de komende tijd zullen de gebeurtenissen omtrent de VVVI-zaken verwerkt worden in deze wekelijkse rubriek. Dit was Halve-Liter voor de VVVV, Groningen.

Voor nu, Over en Out van uw

President in deze, 0.5-Liter.

Het thuisfront...

Het is de eerste van juni, twee uur in de vroege uren, we zitten op ceramstraat 73a. Het is feest, het feest van Klaas en Maurice. Oorzaak: verjaardag, geslaagd voor rijbewijs.... Gezamenlijk zijn we onder de indruk van het gemis van twee personen die niet aanwezig blijken te zijn. Het zijn de getallenteerde Bushok B. en Marc O. die eerder op de avond samen met een van onze gastheren Maurice op avontuur zijn gegaan. Er scheen een vorm van behoefte gekweekt te zijn bij deze jongers om wat bushokposters te gaan halen. Ook ik heb wel eens last van deze behoefte, maar wist deze tot het moment nog onder controle te houden.

Tijdens de conversatie met Heleen bleek dat er toch enige ongerustheid ontstaan te zijn ten opzichte van Marc O en Bushok B. Vooral door het verhaal van Maurice werd de ongerustheid tot een toppunt gebracht. Het bleek dat de avontuurlijke boys na het ontvreemden van enige bushokposters, heren met oranje strepen waren tegengekomen. Er volgde tumult, verwarring en paniek. Het bleek dat Bushok B. en Marc O. niet meer konden ontsnappen aan de heren met de oranje strepen (dit is echter niet verwonderlijk aangezien de heren met oranje strepen beschikte over een VW-Golf). Toch bleek Maurice in de verwarring te kunnen ontsnappen en via vele omwegen weer terug te kunnen komen naar ceramstraat 73a. Na terugkomst van Maurice was het nog niet duidelijk bij ons of de twee andere jongers nu daadwerkelijk waren opgepakt, er bleef onduidelijkheid in deze. Het feestje werd iets rustiger, toen na een uur nog niks was vernomen van Bushok B. en Marc O. Het kon niet anders, ze moesten wel op het hoofdkantoor zitten. Op dit moment kwam meneer Fritz op het idee om telefonisch contact te plegen met het hoofdkantoor. Echter, men kon het niet bevestigen dat er een "Bushok B. en Marc O." verbleven in het hoofdkantoorpand. Er bleef nog steeds onduidelijkheid in deze. Ook door uw korrespondent in deze werd nog poging gedaan om buiten in nachtelijke uitrusting de twee personen weer op het thuisfront terug te brengen. Echter, na een rondje Indische buurt en het stelen van een busposter (een behoefte die tijdens het langslopen niet onderdrukt kon worden) werd de moed opgegeven en weer naar de ceramstraat teruggekeerd. Ook hier was nog steeds niks vernomen van de twee jongers. De drang naar duidelijkheid in deze, werd steeds groter zodat Heleen en Fritz de wandelwagen pakten en richting hoofdkantoor gingen, de rest van de familie achterlatend met drank en eehhhh.

Echter nu kwam het heugelijke moment des avonds, de twee vermiste personen bleken terecht te zijn! Na het ondergaan van verschrikkelijke martelingen, dreigementen met executie, enz, bleken de twee verdachten te zijn vrijgelaten. Het feest werd met veel tumult tot in de vroege ochtenduur voortgezet, ondanks de trieste mededeling van Bushok, dat de naam "bushok bob" tot het verleden gaat behoren.....

Tot zover, het waar gebeurde verhaal van het thuisfront, uw korrespondent in deze, nog in status van trauma (met dank aan Marrit), Kronkelende Halve-Liter.

(Dit verhaal kwam mede tot stand dankzij: Stichting Halve-Liter Correlatie)

Bushok BOB gaat Tobbedansen

Ja lieve lezers, BOB gaat op zaterdag 15 juni a.s. voor de derde keer van de schans af. Want op die datum organiseert de TROS voor de 25-ste keer het oudste onderdeel van het programma Ter land, ter zee en in de lucht; Tobbedansen. Tobbedansen is een eenvoudig spel waarbij het maar om 1 ding draait: de snelste tijd halen. Met een zelfgemaakte schans, waarop een bootje ligt, wordt van de door de TROS gebouwde schans afgegleden. De boot, waarin de 'beller' zit, ligt dus parallel aan de waterlijn. Op de door ons gekonstrueerde schans bevinden zich waarschijnlijk drie personen die als ballast dienen om zo een aanzienlijke snelheid te behalen op de met groene zeep ingesmeerde TROS-schans. De eerder genoemde 'beller' wordt daardoor gelanceerd en moet proberen de bel te raken.

Bij de eerste deelname heeft BOB het genoeg mogen smaken de eerste prijs in ontvangst te nemen. Vorig jaar zijn we gigantisch op onze plaat gegaan, aangezien een van de onder onze schans gemonteerde ski's in de geleider van de TROS-schans bleef steken, waardoor we op de schans al over de kop sloegen. Volgens Jack van Gelder was dit een van de meest spektakulaire acties van Tobbedansen ooit (video is in het bezit van BOB).

Hierbij wil ik u vragen mij steun te verlenen bij het volbrengen van deze moeilijke opgave. Steun BOB!!!, in naam van het VVVV, het VVVI en MOI. Het hele festijn wordt in Biddinghuizen (Flevoland) op het Walibi-Flevo terrein gehouden. Dus beste mensen, ga mee!!! Wie weet komt u op televisie. Uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat Fritz wilde rijden naar die geweldige polder. En ik heb gehoord dat er veel animo onder de VVVV-leden is om mee te gaan. Dus schroom niet, en bel Fritz of mij. Mijn telefoonnummer is: 050-5772793

Ik ga U zien!!!
Bushok BOB

Slachtoffer Marc O.

Om dan ook nog maar even kort en krachtig mijn niet geheel nuchtere versie op het voorval van afgelopen weekend te geven vraag ik U, lustige toehoorders de aandacht voor het volgende:

Op verzoek van een aantal personen die aanwezig waren op het spiekerfeest op de Ceramstraat bij M'rice, moesten wij als hecht team, leider met spierpijn, feestvarken en man die door zijn lengte nuttig zou kunnen zijn bij het uitkijken naar verdachte zaken, op pad om een en ander papierrommel uit enigeabri's in de buurt te scoren. Ik geef hier duidelijk aan dat de man met lengte nuttig zou kunnen zijn. Hij, ik dus, heb hier lichtjes in gefaald, omdat ik waarschijnlijk bij het naderen van de sterke arm in een armoedzaaiërgolfje dacht van: Volgens mij zitten die zwaailampen er niet echt op, maar verbeeld ik me dat. Ze zaten er dus wel op. Na wilde bosacties, waar Bobje, de man waarvan ik dacht dat hij bekend was in die buurt, zich samen met mij probeerde te verschuilen, ging het toch enigszins mis. Nadat ook ik, enige tijd later dan bob door een felle zaklamp uit de bosjes gepest werd, ging het allemaal wel heel erg snel. Ik zij nog tegen de kerel, waarvan ik de voorkant van zijn gezicht pas op het bureau zag, kunnen die dingen niet wat losser!!! Niet dus.

De beschrijving van de cel van Bob komt behoorlijk, zo niet sprekend overeen met hoe ik 'm beleefd heb. Het verhoor, op hoogtes van studiebeursen na, had eenzelfde verloop, alleen had ik denk ik het voordeel dat ik bij god niet wist waar we wat gedaan hadden. Ook was ik vergeten dat M'rice op de Ceramstraat woonde en dat de bushokken die wij geclaimd hadden, jawel geclaimd, op de oosterhamriklaan stonden. Na de wereld aan tikfouten van de kerel met pet, nu even zonder pet, kwam er een A4-tje uit de printer rollen waar ik mijn geweldig mooie handtekening op moest zetten. Voelde ik me van zwaar crimineel in een keer een zeer gewaardeerde rockster. Later, later is hier een peukje "van Nelle halfzwaar" kwam Bob ook weer naar buiten door de draaideur die ook het politiebureau tot een mooi etablissementje maakt om alleen maar naar te kijken. Binnen uitgenodigd worden voor een goed gesprek zal ik voorlopig even uit mijn hoofd laten. Alhoewel, onderweg kwamen wij toch al weer de mooie TMF-poster tegen die ik graag in mijn bezit had willen hebben. TOCH MAAR EVEN LATEN HANGEN.

Groeten Marc O.

Ongeloof, verbijstering en intens verdriet

BUSHOK BOB

Je enthousiasme, gevoel voor humor en recht-door-bushok aanpak werkte inspirerend. We zullen je vreselijk missen!
Je mede V.V.V.V.-ers

Fritz	0.5 Liter Jaap
Maxx	Samp
Gert	Bitstreamer
Marcel	GUus
Pieter	Bert
Muck	

Een live-verslag van een ooggetuige van de gebeurtenissen die plaats vonden rond het nachtelijk uur nabij de Ceramstraat 73a, omdat hij er zelf bij was met z'n eigen ogen...

Er waren eens drie biggetjes...

[Def]: Abri v. (m), -n en s. Plaats waar overdekt personen kunnen wachten bij de bushalte. zie ook Bushokje

En daar is het dan ook allemaal om te doen. Want wat is mooier dan het genot van vele avonden (als je alleen in huis bent) om te kijken naar de lieflijke dames aan het plafond en de lol die je eraan beleeft om de eerste te zijn met de 'hottest' posters uit Abri's.

Vele onder jullie hebben de meest wilde verhalen al gehoord rond de gebeurtenissen van B. B. te G, M.Z. te D. & M. B. te G. maar wat is nu waar, en wat is er nu precies gebeurd. Dat zal altijd wel een mysterie blijven en zullen wij waarschijnlijk nooit meer te weten komen. Iedereen heeft zijn eigen kijk op de dingen die hebben plaats gevonden en daarom zouden er eigenlijk drie verhalen moeten komen.

En wat schept uw verbazing nu: Hier is mijn visie op de gebeurtenis 'Het-ging-zo-goed-met-abri's-breken-tot-dat-de-politie-kwam-en-ik-weg-kon-lopen' Voor het verhaal is mij, zachthandig wel te verstaan, het advies toe geschoven om schuilnamen te gebruiken voor de personen in kwestie, dit ook omdat door het lezen van deze tekst je misschien wel een totaal ander beeld zou kunnen krijgen van deze personen Bushok Bob zal dan ook niet Bushok Bob genoemd worden maar zal in dit verhaal 0.5-l-Jaap hetten, Marco Zuiderveld noemen we Riemie en ondergetekende zal in dit verhaal 'ondergetekende' hetten of Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette'.

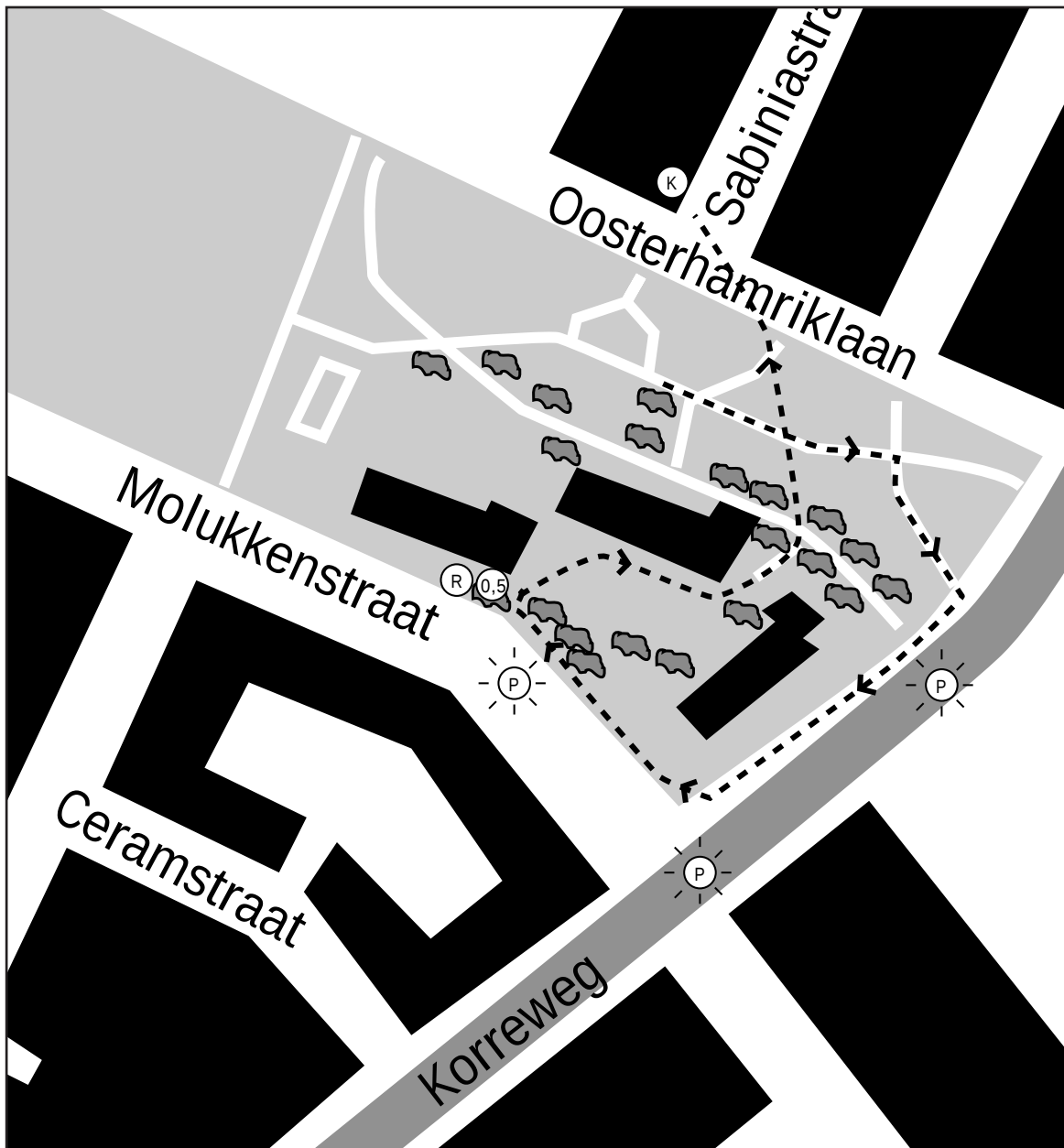
Er was eens heel, heel lang geleden in een ver, ver studentenwoning en feestje (partijtje) georganiseerd door Klaas & Maurice. Dit omdat Klaas op 12 oktober jarig wordt of net is geweest & Maurice net jarig is geweest

en daar boven op ook z'n rijbewijs 'even' heeft gehaald.

Ik weet niet meer precies wanneer dit verhaal zich afspeelt, maar het was maar het was ongeveer rond de 20ste eeuw ergens in 1996, ik schat op 1 juni om 11.30 uur en 23 seconden, maar bind me er niet op vast.

Het feest had na het hoogtepunt van de avond (0.5-l-Jaap had voor de lieflijke dames Marrit & Ruchamah 'even' een poster 'gescoord' van een wel bekend, maar nog niet zo bekend, omdat er nog reclame voor moet worden gemaakt, sigaretten merk) een opfrisser nodig.

Zo werd het idee gecreëerd door 0.5-l-Jaap om wederom zijn kruistocht in te zetten om zo een nog hoger-punt te proberen te bereiken op het toch al zo gezellig feest. Bovengenoemde Riemie had hier wel oren na

Vervolg op pagina 8.

en ondergetekende ook om nu eens 'De Meester' in actie te zien en stelden voor om zich te voegen bij deze zeer gevaarlijk Kamikaze-actie. Achteraf denk je dom, maar ja, dat is achteraf.

Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette trof nog enige maatregelen om in deze frisse nacht niet-ziek terug te kunnen keren (wollen trui) en monteerde zijn 'legerboots' onder zijn korte broek en met veiligheidsbril en al, werd er door het thuisfront uitgebreid afscheid genomen van onze helden (er wilden eerst nog meer mensen mee, maar ja om nu met 20 man op pad te gaan is ook weer zo, zo, nou ja, is ook weer zo). Er werd eerst even een bezoekje gebracht aan een eerder op de avond, door 0.5-I-Jaap geconfisceerd, Abri-tje op de/het (ik weet even niet wat voor voorvoegsel hier gepast is, het is namelijk een normale straat) Florisplein. Als een rijpe kers sprong de binnenkant (waar zich nog een poster bevond) van het hokje open om vervolgens na het verwijderen van een zeer onbekende en onaantrekkelijke poster het maagdelijke wit van de tl-buis het hokje achter ons te laten en onze rooftocht voor te zetten richting 'PTT-hok' (ook op de/het Florisplein).

Na het gebruik te hebben gemaakt van 'de kist' van zowel Riemie als Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette sprong ook dit metalen omhulsel als een rijp uitgedrukte jeugdpuistjes open. Dit werd in eerste instantie niet toe gejuichd door de lokale videothee-eigenaar, maar al gauw werd er door de videoband-halende-klanten zo'n speciale vorm van sympathie ontwikkeld waardoor ook de eigenaar enthousiast zijn wensen bij ons deponeerden. Hij zou graag een Marlboro-poster willen hebben en wie zijn wij dan, omdat dat niet voor hem te regelen?. Na enige technisch uitleg over het makkelijk open maken van hokjes aan de videoband-halende-klanten, door (bijna) Ing. 0.5-I-Jaap (schuilnaam!!!) himself werd 'de actie' voortgezet richting Oosterhamriklaan.

Posters, vrouwen (waar praten mannen anders over), okay seks en verhalen over politie waren dan ook onderwerp van gesprek tijdens de voettocht, die via de Soerabajastraat en de Molukkenstraat eindigde bij het 2de hokje (vanaf de Korreweg) op de Oosterhamriklaan. Daar werd geconstateerd dat alweer het zelfde sigarettenmerk dat door de dames zo wordt aanbeden, nog in zijn volledig staat achter het glas van het bushokje bevond.

Onze hartjes sloeg spontaan 3x over bij de gedachte aan onze terugkomst met deze poster, we zouden de rest van de avond tot aan onze tenen verwend worden, niks geen geloop meer voor drank, niks meer sigaretten draaien, we zouden als goden leven!! als we alleen maar die poster hadden....

Dus deze was er ook weer in no-time uit (tuurlijk voor vrouwen kunnen we hem er wel snel uit halen, eeh ik bedoel dan staat de glasplaat gauw rechtop, shit ik bedoel dan hebben we er geen moeite mee, shit ik kan ook niks typen zonder dat het dubbelzinnig is), maar jullie lezer(ressen) begrijpen het wel). Op naar het volgende slachtoffer. Deze stond even verder op al met al z'n/haar smacht op onze komst te wachten om vak-kundig door ons te worden genomen.

Helaas was de voorkant door semi-profs, eigenlijk waren het totaal geen profs, van zijn poster ontdaan door de bekende raam-intik-procedure. DIT IS TEGEN DE WIL VAN ELKE GOED WILLIGE BUSHOK KRAKER MAAR HET GEBEURT TOCH NOG REGELMATIG. SCHANDE!! Gelukkig was de binnenkant voorzien van een zeer mooie (alleen jammer van het woord teemefff) poster. Deze was er dan ook weer met behulp van 'de kist' snel in het bezit van de drie kleine rovertjes.

Om niet te veel op te vallen met de verkregen buit (hoe we aan vijf poster zijn gekomen weet ik niet, maar het bleken er volgens inside informatie vijf te zijn) liepen wij niet over de Korreweg, maar via het park richting onze laatste kraak.

Tijdens deze kleine tocht, heeft Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette in zijn onschuld nog voorgesteld om een andere route te nemen en richting huis te keren (de exacte plaats is bij de redactie bekend), immers het feest op de Sesamzaadstraat 73a ging ook door. Helaas (achteraf) werd dit voorstel met 2 tegen 1 niet aanvaard en zou onze kraak op de Korreweg (tegenover snackbar de Hunze) onze laatste worden (inderdaad zou), als niet het geval was geweest dat wij toen wij, inmiddels op de stoep lopend, vlak bij het begeerde bushokje en zeer bekende auto in ons vizier kregen. Als of hij uit het niets kwam. De auto, beter bekend als politiewagen, reed ons in eerste instantie voorbij (hij kwam ons tegemoet), maar remde direct na het passeren om vervolgens razend snel te draaien. Dit was ook het moment voor zowel 0.5-I-Jaap, Riemie als ondergetekende de wandeling wat meer vaart te geven.

Lopen werd al gauw snel-wandelen en snel-wandelen werd al gauw rennen. Om niet de gehele Korreweg af te moeten rennen is spontaan besloten de Molukkenstraat maar als parcours te nemen. Het belasten bewijsmateriaal was door ons reed al van onze handen ontdaan door een simpele gooi beweging te maken richting sloot, dit ook omdat het wit-rood-blauwe mobiele voertuig snel de achtervolging in had gezet.

En zo kwam het ook dat rennen sprinten werd. De volgende gebeurtenissen lijken voor Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette te zijn gebeurt in minder dan 10 seconden en ik zou me dan ook niet verbazen dat ik voor ons allemaal spreek. (en zelfs op dit moment tijdens het typen voel ik nog steeds een klein stukje spanning van deze actie in m'n lichaam). We sprinten op dit moment dus op de rechterkant van de Molukkenstraat richting Bedemerweg.

En wat schepte ondergetekende zijn verbazing er zat een ingang van een schoolplein aan de rechterkant. Zonder ook weer gestructureerd overleg te hebben gepleegd spotten de kleine riddertjes dan ook deze onbekende (voor ondergetekende dan) ingang in. Dit ook omdat de wagen in sneltrein vaart bijna naast ons reed. Hoe het gekomen is niet duidelijk maar op het plein gingen twee linksaf het schoolgebouw om en 1 rechts en zoals nu wel duidelijk moet zijn, was de kans groot dat Vervolg op pagina 9. Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette weer een andere route wilde nemen.

*'n Hart voor anderen,
hard voor zichzelf.*

Met droefenis en verslagenheid vernamen wij dat - na een ongelijke strijd, ten gevolge van enige aanwezigheid van melkzuur in de renspiers - toch nog onverwacht zaterdagochtend 1 juni is overleden onze voorzitter in deze,

BUSHOK BOB

We zullen de opgewektheid, posters, maaltijden en drankacties van BusHok Bob heel erg missen. Zijn naam zal voortleven in onze gedachten, met of zonder posters. Dat hij ruste mag in vrede, en dan bedoelen wij de situatie der kraken van abri's.

Vereniging M.O.I.
(Meestal Onder Invloed)

*Met droefheid namen wij kennis van het plotseling overlijden van onze
VVVV-collega*

BUSHOK BOB

Wij verliezen in Bob een zeer gewaardeerd en toegewijd collega. Wij wensen Stoppel en Halve-Liter de kracht om dit grote verlies te dragen.

Directie en personeel
VVVI

Bedroefd om de grote leegte die hij achterlaat, maar dankbaar voor de achter liggende gelukkige jaren en voor alle posters en goedheid die wij van hem mocht ontvangen, geven wij u kennis dat van ons is heengegaan

BUSHOK BOB

op de leeftijd van 24 jaar.

Stoppel
Halve-Liter

1 juni 1996
Ceramstraat 69b
9715 JM Groningen

Overeenkomstig de wens van de overledende heeft de crematie in besloten kring op het hoofdkantoor der politie plaatsgevonden.

Op het juiste moment heeft de rechterhand ingerepen

HOKJE BOBIE

Voor ons zal nu een rustige periode aanbreken die zeker voor ons geen windeieren zal gaan leggen. Wij danken **Bushok Bob** voor de jarenlange spanningsveld die hij aan ons achter liet.

Directie en personeel
ALRECON

Dit heb ik dan ook gedaan hoe on-democratisch het ook mag zijn. Het verhaal zal zich nu gaan splitsen, omdat ondergetekende door deze actie zijn mede strijdmakkers ongeveer 2 uur niet meer heeft gezien. Voor mijn gemak zal ik mijn eigen verhaal maar even vertellen.

Sprinten dus, en ook de politie kon met zijn over de megafoon schreeuwende "Halt, Politie" aan deze Roadrunner geen halt brengen. Als een antilope die achter na gezeten wordt door 20 leeuwen die een Flair-dieet volgen rende ik achter het gebouw om, niet weten wat mij te wachten stond, ik was hier nog nooit geweest!!! Het is wel een leuke manier om Groningen te ontdekken, maar aan te bevelen is het niet. Tot mijn grote verbazing zat er aan het eind van het kleine gras veldje van het schoolgebouw een opening naar het 'grote' park dat de Oosterhamriklaan scheid van de Molukkenstraat.

Dat moest hem dus maar worden. En als een TGV liep ik, met het idee dat de ambtenaar-van-de-burgelijke-staat ongeveer 2 meter achter mij liep, over het wat toen leek vlakke gras veld (de dag erna stonden er in 1x allemaal klimrekken e.d.) richting de eerste struiken van de eerste flat van de Sabastraat. Hier, 2 meter voor de struiken aangekomen besloot ik dat rennen niet meer noodzakelijk was, maar dat nu een duik over de bosjes een beter alternatief was en met een duik waar Edwin Dekkers jaloers op zo zijn geweest verdween ik achter het bosje. Tijdens mijn vlucht concludeerde ik dat de grond achter de bosjes bestond uit kant en klare 'oersaai' tegels. En om nu niet helemaal om m'n bek te gaan (nog steeds denkend dat de amtenaar vlak achter me zat) is met een koprol de vlucht beëindigd.

Vervolgens heb ik door middel van een commando-kruip beweging mijn gehele lichaam, gevuld met adriline, voortgedreven richting in gang van de eerste flat. Eenmaal in de flat twee trappen op gerend om zo uit het zicht te blijven van de straat en heb daar gewachten.

Ik proberen stil te zijn maar ik hijg als een gek en om ook een beetje tot rust te komen nam ik van de gelegenheid gebruik om mij even te voorzien van een sigaretje (je moet toch wat op zo'n moment). Weg duiken voor elk geluid en elke beweging heb ik daar volgens mijn sigaretten ongeveer 15 minuten gezeten (elke sigaret duurt ongeveer 7 minuten) om daarna toch maar te besluiten via een alternatieve route huiswaarts te keren (ja het feest moet gewoon doorgaan!!). Om mij een beetje minder herkenbaar te maken heb ik m'n veiligheidsbril afgedaan en heb m'n trui verstoppt in m'n overhemd (bierbuik vermomming). Bij het verlaten van de vervolg op pagina 9. flat (voorzichtig om

de hoek kijkend) zag ik een politie-auto voorbij rijden op de Oosterhamriklaan, SHIT!! en hij draaide verder op ook nog, zouden ze naar mij op zoek zijn? of zouden ze Riemie en 0.5-l-Jaap nog niet hebben gevonden?, of misschien wel?, of niet? Je ziet veel vragen schieten op dat moment door je hoofd. Verstandig werd dan ook maar besloten om nog 1 sigaret de wachten en daarna liep de nu eenzame strijder via de flat naar de West-Indischekade om vervolgens op de Parimaribostraat weer uit te komen op de Oosterhamriklaan. Deze richting Bedemerweg uitgelopen om net daarvoor af te slaan in de Soendastraat. Ik weet je moet Groningen een beetje kennen om de exacte route te kunnen volgen, ik zou dan ook adviseren om de CityDisk van Groningen aan te schaffen op je pc of mac. Vanaf de Soendastraat ben ik om helemaal van deze lijkende avondvierdaagse een zeer onduidelijke route te maken over de Timorstraat weer uitgekomen op het/de Florisplein en ben zo via de Celebesstraat thuis gekomen. Op de Celebesstraat ben ik nog de twee dames tegen gekomen waar het allemaal (niet schuldig voelen! het zijn de mannelijke hormonen!) door is begon. Tijdens dit gesprek fietste er nog een persoon op een ATB met microfoon in zijn oor voor bij en toen leek het mij maar het best om maar zo snel mogelijk huiswaarts te keren.

Daar was, toen ik de trap op kwam het ontvangst overweldigend. Alleen toen bleek dat 0.5-l-Jaap en Riemie (de schuilnamen) er nog niet waren, begon ik sterk te twijfelen aan hun vluchtroute. Ook de echte bovengenoemde twijfelden, eigenlijk iedereen!!

Jaap (de echte) is zo vriendelijk geweest om alsnog even de poster te halen voor de dames en bij mogelijk arrest uit te zoeken of Riemie en 0.5-liter-Jaap ook in de bak zaten (zeer spontaan!!). Helaas voor ons en gelukkig voor de dames was hij snel weder gekeerd met de sigarettenmerk-poster. Niks dus, nog geen teken van leven, de verwoede pogingen van Fritz, Klaas & Riemie (de echte) leverende ook geen duidelijkheid op (zowel bij de politie als bij ons (agent: "Wat is dat voor herrie?" Fritz: "Ooohh, we hebben een klein feestje!"). Dus rustig afwachten dacht ik maar (ik was, vond ik zeer lang onderweg, dus het was voor mij wel duidelijk dat ze vast moesten zitten). Fritz en Riemie (de echte) konden de onweerstaanbare drang niet meer in bedwang houden en besloten een bezoekje te brengen op het bureau aan de Korreweg. Gelukkig is deze poging halverwege gestaakt, omdat zij daar de overgebleven ridders tegen kwamen.

Helaas, zijn zij wel gepakt, maar hoe dat gegaan is weet ik niet en daarom is het altijd mooi dat zij hun verhaal ook in deze editie hebben geschreven. Gelukkig is de feeststemming hierdoor niet beïnvloed (misschien is het zelfs wel beter er door geworden) en werd het voor sommigen nog erg laat....

Dit was mijn kijk op de belevenis van De actie van het 'Feest van Klaas & Maurice op 1-06-96, graag tot een volgende keer onder ander omstandigheden!! Ik ben zeer onder de indruk geraakt van deze actie en heb dan ook hierbij (eigenlijk al de zondag erna) besloten om mij op het gebied van bushokjes wat netter te gaan gedragen. Ik wil wel meteen zeggen dat als er ooit een geweldige poster inhangt dat ik even twee keer na moet denken voor ik tot actie over ga.

Op het gebied van lantarenpalen, putdeksel en verkeersborden weet ik het nog niet wat de mogelijkheden zijn, maar wie weet?

Groets

Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette

P.S. het persoon dat Het-persoon-dat-in-het-verleden-Maurice-heette heeft besloten toch maar zijn naam 'Kees de Vries' te houden, hiervoor mijn excuses.

Getulge Maxx:

Hij liep alweer één week lang op deze aardkorst rond met de aanduiding 'Ik ben ook 22 jaar oud'. Ik heb het natuurlijk over Kees de Vries. Voor het gemak houden wij in dit verhaal deze naam aan omdat zijn echte naam 'restiviruxswqurtesluxus' ofwel Maurice iets moeilijker is te typen. De dag dat deze jongen 22 werd, werd gevierd in Apeldoorn (lees dr888). Een week later zou dit feest voort gezet worden in Groningen. Nou een feest dat was het zeker en het duurde dan ook tot in de vroege ochtend uurtjes. Alleen al een bijzonder voorval die avond maakte deze avond tot een avond voor in de oude doos. Wat was er dan gebeurd die avond ? Nou.... op een gegeven moment verliet Bushok Bob de kamer even 'om een luchtje te scheppen' nadat Marrit of Rouchamah vertelde dat zij een bepaalde bushokposter van een rokende man heel erg leuk vond. Vijf minuten later kwam diezelfde B.B. de kamer alweer binnen met dezelfde bushokposter. Dit moest natuurlijk groter aangepakt worden en dus gingen Kees, Marc O. en B.B. debueren eve... bezoeken. Ik twijfelde nog of ik mee zou gaan maar ja, bier en vrouwen trok mij toch net even iets meer aan dan posters en zwervers. Na een uurtje afwezigheid van bovengenoemde gasten en gastheer werd het mij al gauw duidelijk dat er iets aan de hand was. Ik begon al grapjes te maken over dat zij misschien opgepakt waren maar hierbij deel ik gelijk mee dat ik de politie niet gebeld heb om te zeggen dat er nog al een aantal bushokjes ontzettend snel leeg raakten. Toen Kees binnen kwam werd mijn vermoeden bevestigd (paranormaal). - maxx -

Getulge Fritz:

Het was een lekker biertje wat ik in de keuken dronk, pratende met ene Selma over koetjes en biertjes. Ineens kreeg ons gesprek een serieuzere wending en begon ze over Marco, Maurice en die andere jongen die met hem meeging (Bob) om enig posterwerk te gaan halen op de Korreweg. Waar waren zij gebleven, ze waren immers al meer dan een uur weg. Ik was die avond niet helder ziende, dus ik antwoordde dat ik dat niet wist.

Op dat moment hoorden we enig gerommel aan de deur en mAUrice kwam boven om daarna een biertje te halen uit de koelkast waar ik tegen aan stond. Naar mijn weten heeft hij toen niets gezegd over een witte golf met oranje strepen, maar dat kan aan mij hebben gelegen.

Na enig gepraat in de woonkamer kwam ik tenslotte toch weer bij Selma terecht die druk in gesprek was over met Kirsten over politie en zo.

Ze merkte op dat het Marco en Bob nu al 2,5 uur weg waren en dat we iets moesten gaan ondernemen om de boel te redden. Op dat moment dacht ik:

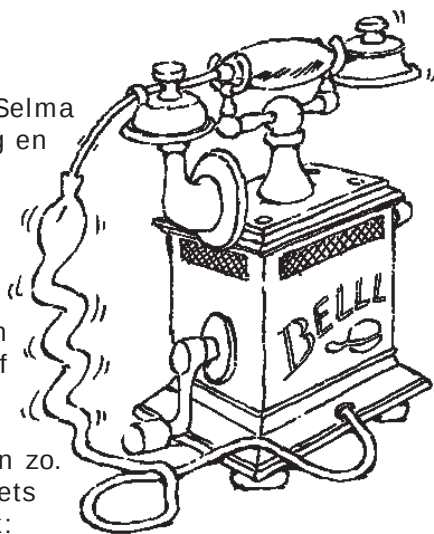
"Dit is inderdaad niet echt normaal", en had de hele toko binnen een minuut ongerust gemaakt doordat een filtsende energypuls in mijn af en toe geniale brein getriggerd werd.

Twee seconden later had ik vroeg ik aan de juffrouw van 06-8008 het nummer van de politie van Groningen en kreeg dat ook. Nog enkele tellen later en een sjagreinige juf van de politie vroeg me wat ik wou. Ik nog snel iets verzinnen in de trand van: "Twee vrienden van ons gingen patat halen en zijn niet meer teruggekomen, misschien weten jullie meer ?". "Hoelang zijn deze personen al vermist en wat zijn hun namen", vroeg ze toen. Ik kon weinig anders antwoorden dan: "Al 2 uur en ze heten Marco en Bob B...", shit toch maar geen achternaam noemen! Toen vroeg ze wat voor vreselijk lawaai ik op de achtergrond had en of ze me wel serieus kon nemen. "We hebben een feestje... en u kunt me serieus nemen", maar dat vond zij blijkbaar niet en hing op.

Enige tijd later (3 peuken ongeveer) kreeg Riemie ook een dergelijke triggerpuls en begon ook als een gek te bellen naar deze en gene. Toen een verdacht antwoord werd gegeven van "Daarover mogen we geen informatie geven", besloot Riemie naar het bureau aan de Korreweg te gaan en ik bood bij natuurlijk spontaan aan om mee te gaan, om aldaar een ophelderend verhaal te gaan ophangen. Na 5 minuten lopen over de Korreweg echter, gewapend met een 3/4 volle pot bier, zagen we toch wel twee hele verdachte figuren op ons afkomen. Enige ogenblikken later bleken dit inderdaad B & M te zijn. Na dit toch wel verrassend ontmoeten zijn we met z'n vieren weer richting Ceramstraat gelopen alwaar het feestgedruis werd voortgezet alsof er niks gebeurd was ...

Naar een waargebeurd verhaal.

- Fritz -

COLOFON

Hét VVVV Clubblad
is een initiatief van:

Vereniging Van
Voute Vakkers
en
Vereniging Van
Voute IEMEELers

aan deze editie
werkten mee:

- 0.5 Liter Jaap
- Bushok Bob
- Fritz
- KEES
- MARC O.
- MAXX

Productie / redactie:

Zymotic Design Inc.
& Fritz inc.